

Arrest

nr. 164 242 van 17 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 7 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gelet op het arrest nr. 157 095 van 25 november 2015 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS en van advocaat S. BOUMAHDI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1),
[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 30.06.2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen(1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Bij tussenarrest werden de debatten heropend om de verzoekende partij toe te laten zich op nuttige wijze te verweren tegen de ter zitting door de verwerende partij aangevoerde exceptie van gebrek aan belang omdat verzoeker werd afgevoerd en derhalve wordt vermoed dat hij niet meer op het grondgebied van het Rijk aanwezig is. Ter zitting van 17 december 2015, en na inzage van de door de verzoeker aangebrachte bewijsstukken, heeft de verwerende partij afstand gedaan van de exceptie.

2.2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

“Met betrekking tot de ontvankelijkheid:

De verwerende partij heeft de eer de exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op te werpen, gericht tegen het aan verzoekende partij ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft namelijk artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen.

Verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekende partij dus geen nut opleveren.

De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang (o.a. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746, RvS 26 juni 2006, nr. 160.491, RvS 19 januari 2007, nr. 166.791).

Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep niet ontvankelijk is, bij gebrek aan belang.

2.2.2. Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In zijn arresten 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld *“que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.”* [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Dat is in casu het geval: zoals hierna zal blijken heeft de verzoekende partij immers onder meer de schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond. Alleen al om die reden moet de exceptie worden verworpen.

2.3.1. De verwerende partij stelt verder nog wat volgt:

“Subsidiair kan opgemerkt worden dat op dezelfde dag van het nemen van de bestreden beslissing instructies werden verstuurd naar de gemeente met daarin de vraag het attest van immatriculatie en/of de documenten die verzoeker werden afgegeven op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, in te trekken.

Deze instructie bevatte tevens volgende paragraaf: ‘In toepassing van artikel 111 van het KB van 8 oktober 1981, gewijzigd bij artikel 70 van het KB van 27 april 2007, dient u van ambtswege aan betrokkene eveneens een document conform het model van bijlage 35 af te leveren, wanneer er een beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Deze mag maandelijks verlengd worden tot de Raad een beslissing heeft genomen inzake de asielaanvraag’.

Door het indienen van een beroep met volle rechtsmacht tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal heeft verzoekende partij recht op een bijlage 35. De huidige bestreden beslissing is bijgevolg op dit moment niet uitvoerbaar. De grief heeft betrekking op de uitvoering van het bevel en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (R.v.V., nr. 75.555, 21.02.2012).

Daarenboven stelt artikel 75 van het KB van 8 oktober 1981 wat volgt:

‘§ 1.- Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een asielaanvraag heeft in gediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt.

§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen. (...)’

De eenvoudige lectuur van dit rechtsartikel volstaat om de rechtmatigheid van de bestreden maatregel te bevestigen. Het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder bijlage 13quinquies, is een bij wet voorgeschreven maatregel in het kader van de asielaanvraag.

Vermits verzoekende partij een schorsend beroep indiende tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal, zal haar asielaanvraag nog onderzocht worden door de Raad. De bestreden beslissing zal dan uiteraard pas uitwerking krijgen indien de asielaanvraag ongunstig wordt afgesloten. Langs de andere kant is het zo dat indien er alsnog beslist wordt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingen- en / of subsidiaire beschermingsstatus het bevel om het grondgebied te verlaten overruled wordt door deze positieve beslissing en dus geen uitwerking kan en zal krijgen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 138 035 van 6 februari 2015 uitspraak gedaan over het beroep tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, en heeft deze uitsluitingen bevestigd. Zo de redenering van de verwerende partij kan worden gevolgd, houdt deze dus in dat het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor haar volle uitwerking krijgt. Een en ander blijkt ook uit de beslissing tot verlenging van de termijn ervan van 16 februari 2015, en door de verzoeker in rechte aangevochten met het beroep gekend onder het nr. X. Op die grond kan het belang aan verzoeker derhalve niet worden ontzegd. Voor het overige moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van het beroep in volle rechtsmacht over verzoekers asielaanvraag niet heeft geoordeeld over de compatibiliteit van het huidige terugkeerbesluit met artikel 8 van het EVRM en kan worden verwezen naar hetgeen hier reeds over werd gesteld onder punt 2.2.2.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM, op de volgende gronden:

“Naast het advies van het CGVS dat verzoeker niet verwijderd kan worden naar Irak, riep verzoeker de artikelen 3 en 8 EVRM in in een aanvraag om machtiging tot verblijf (art. 9bis Vw.) ingediend door een vorige advocaat bij aangetekend schrijven van 28 juni 2013 gericht aan de burgemeester van Gingelom. Verzoeker riep als buitengewone omstandigheid in de uitsluitingsclausule genomen op grond van artikel 1F, a) door de CGVS in de eerste weigering, en ook artikel 8 EVRM vermits zijn familieleden wettig in België verblijven, hetzij als OVN-vluchteling hetzij met subsidiaire bescherming. Verwerende partij nam nog geen beslissing over deze aanvraag. Zolang dit niet gebeurt is, en vermits de artikelen 3 en 8 EVRM in deze aanvraag ingeroepen werden, mag verwerende partij geen bevel om het grondgebied afgeven.

Minstens had verwerende partij, bij de afgifte van een bevel, moeten motiveren waarom deze afgifte geen schending zou uitmaken van de artikelen 3 of 8 EVRM, wat niet gebeurt. Het woord “derhalve” in het begeleiden schrijven (zie feitenrelaas) is in dat verband veel betekenisvol...Het gaat dus om een kennelijke schending van de formele motiveringsplicht.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

“Hoewel verzoekende partij zich benadeeld voelt door de beslissing van het CGVS, alsook door het bevel om het grondgebied te verlaten, moet ten sterkste benadrukt worden dat dit te wijten is aan verzoekende partij zelf aangezien zij, zoals uitvoerig gemotiveerd werd in de beslissing van het CGVS, medeplichtig was aan zware mensenrechtenschendingen. De door haar gepleegde daden zijn zo zwaarwichtig bevonden dat verzoekende partij zich niet meer kan beroepen op bepaalde rechten die voortkomen uit een verblijfsrecht in België. Zij tracht door middel 8 EVRM dan ook de beoordeling van het CGVS en de daaropvolgende gevolgen voor haar verblijf in België te omzeilen, hoewel dit op zich indruist tegen de geest van art. 8 EVRM. Immers, 8 EVRM is geen bepaling die het verblijf opent voor iemand die geen verblijfsrecht krijgt in een land op basis van mensenrechtenschendingen. Verzoekende partij wil dan ook impliciet rechten putten uit algemene mensenrechtenbepalingen, op basis van dewelke zij in de eerste plaats uitgesloten werd van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en bijgevolg van een verblijf in België.

Zoals reeds vermeld is 3 EVRM wel een norm waarop verzoekende partij zich kan beroepen, doch deze norm heeft een ander karakter dan 8 EVRM, een bepaling die niet absoluut is en dat er kan van worden afgeweken in het kader van de bescherming van de openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er overigens aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15.07.2003, Mokrani/Frankrijk § 23; EHRM 26.03.1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18.02.1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31.01.2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12.10.2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/Beigjé § 81; EHRM 18.02.1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28.05.1985, Abdulaziz, Cabaes en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus

gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Het nadeel dat verzoekende partij inroept is te wijten aan haar eigen verzuim, namelijk het illegaal verblijf en haar medeplichtigheid aan mensenrechtenschendingen. Gelet op al deze elementen blijkt derhalve niet dat op verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

Terwijl: er dient benadrukt te worden dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen, zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 en 8 EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van artikel 3 en 8 EVRM aannemelijk maakt (RVV, nr. 13.623, 03.07.2008). De bestreden maatregel houdt geenszins in dat zij niet meer zou beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van art. 13 EVRM.

Terwijl: De bestreden beslissing vermeldt de beslissing tot uitsluiting van het CGVS. Deze vermelding laat verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maakt dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet 'verder' te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing 'het waarom' of 'uitleg' dient te vermelden (R.v.V., nr. 5.921, 18.01.2008).

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris in feite niets anders vast dan een situatie die door dat artikel wordt gevisieerd. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen (R.v.V. nr. 39.936, 09.03.2010).

Tenslotte kan nog benadrukt worden dat uit de motieven van de beslissing niet moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht (R.v.V., nr. 8.469, 07.03.2008)."

3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad nagaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cfr; RvS 26 juni 2014, nr 227.900).

Met betrekking tot de vraag of een gezinsleven aannemelijk is gemaakt, stelt verzoeker dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hangende was, waarin hij een schending van artikel 8 van het EVRM had aangekaart, nu zijn familieleden wettig in België verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij op 28 juni 2013 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had ingediend, daarin verwijzend naar haar echtgenote en minderjarige kind, die beiden een internationale beschermingsstatus toegekend hadden gekregen. Op het ogenblik dat de verwerende partij dus overging tot het nemen van de thans bestreden beslissing, was zij op de hoogte van het gezinsleven van de verzoekende partij.

Het wordt niet betwist dat er op geen enkele manier wordt verwezen naar het gezinsleven van verzoeker in de bestreden beslissing.

In de nota wordt wél overgegaan tot een zekere belangenafweging, maar een dergelijke a posteriori motivering brengt volstaat niet:

Enerzijds blijkt uit niets dat deze belangenafweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en zonder dat de uitkomst daarvan reeds vaststond, zoals dat nu wel het geval is.

Anderzijds, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijke vormvereiste, die met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38).

De mededeling van de motieven via een later procedurestuk, nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, DURIEUX) en ontnemt verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). De belangenafweging waarvan voor het eerst blijkt wordt gegeven in de nota kan door de verwerende partij derhalve niet dienstig worden

bijgebracht om de hiervoor reeds vastgestelde onregelmatigheid in het licht van artikel 8 van het EVRM in een ander daglicht te stellen.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM zijn derhalve aangetoond. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3.4. Tot slot moet erop worden gewezen dat de Raad in zijn arrest met nummer 164 241 van 17 maart 2016, in het kader van het beroep tegen de latere weigeringsbeslissing aangaande de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft vastgesteld dat verzoeker geen belang had bij zijn grief op grond van artikel 8 van het EVRM, op grond van de volgende redengeving:

“2.2.2. Bij de feitenuiteenzetting valt het volgende te lezen:

“In de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 3.7.2013 werd reeds gemeld, maar zonder dit te staven door een geneeskundig getuigschrift, dat de tweede echtgenote van verzoeker, die erkend werd als vluchteling, lijdt aan een majeure depressie. Sinds geruime tijd woont zij met het kind bij haar oom in Duitsland. Verzoeker gaat regelmatig haar daar bezoeken, in de hoop dat zij met het kind naar België zou terugkeren, tot op heden tevergeefs. Verzoeker verblijft hoofdzakelijk nog steeds op zijn adres in België, wanneer hij niet een van zijn kinderen in Sint-Truiden of Oostende bezoekt.”

Uit deze passage kan minstens worden afgeleid dat, zelfs aangenomen dat er nog een gezinsleven bestaat tussen verzoeker, zijn tweede echtgenote en zijn minderjarig kind, dit gezinsleven zich in ieder geval niet meer afspeelt op Belgisch grondgebied; echtgenote en kind verblijven immers reeds geruime tijd in Duitsland en er is geen uitzicht op een wijziging van die situatie; er valt dus geenszins in te zien welk belang hij heeft bij middelen die erop gericht zijn op grond van dit thans niet langer in België gesitueerde gezinsleven een machtiging tot verblijf te bekomen, ook al was dat ten tijde van het indienen van de aanvraag nog anders. “

Het belang bij het in de onderhavige zaak reeds gegrond bevonden middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten blijft echter, niettegenstaande de voorgaande vaststellingen, voorhanden. Immers, dit bevel verplicht verzoeker niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar ook het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, waaronder Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 7 juli 2014 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS